

chúng em rất hiền lành nhưng đụng vào có thể gây ra vụ nổ to lớn như siêu bom 50 megaton.

— Té ra đàn bà lợi hại thật!

— Cũng chưa lợi hại bằng ông. Vì em nhận thấy trong vòng 15 phút ông đã uống hết một chai Black Label sêch.

— Ô, uống rượu như hũ chim có gì lạ. Giới bọm nhậu quốc tế còn uống gấp hai, gấp ba. Và lại, bọn uống rượu nhiều là đàn ông bỏ đi, cô ạ.

— Một số người thường tin như vậy, riêng em thì không. Dư luận cho rằng đàn ông rượu chè be bét chỉ là con số dè-rô thảm hại đối với đàn bà, nhất là đàn bà sung sức của thế kỷ hai mươi này, nhưng em lại không sợ dũa cả nắm.

Theo em, có hai hạng bọm rượu. Hạng thứ nhất, uống để quên đời, uống một cách vô nguyên tắc mới là con số dè-rô to tướng. Ông thuộc vào hạng đệ tử Lưu linh thứ hai: uống rượu để biếu diễm, uống rượu để làm phụ nữ đẹp lác mắt. Ông lại hơn thiên hạ ở diễm uống rượu có nghệ thuật. Trông em cầm ly rượu cứ chỉ khinh bạc, coi người bằng nửa con mắt, em cảm thấy toàn thân run rẩy.

— Về đẹp khác thường của cô cũng làm tôi run rẩy.

— Cảm ơn ông. Ông chỉ có thể tuyên bố xuống đời ư?

Văn Bình từ từ nâng cằm cô gái lên, nhìn hăng vào cặp mắt ướt ướt của nàng, rồi hôn giữa môi, đôi môi cong cong như muốn vùi vĩnh suốt ngày.

— Cô gái nhắm nghiền mắt, giọng lạc hẳn đi:

— Khô quá, ông làm em quên hết mọi chuyện.

Văn Bình vuốt ve những ngón tay thắp bút trơn tru của cô gái, giọng thân mật:

— Cô định nói chuyện gì?

Nàng chỉ về góc phòng:

— Có người đang chờ ông.

Văn Bình bậm môi khi nhận ra Sulô.

Hắn đứng dậy, kéo ghế mời chàng:

— Tôi có chuyện cần nói với anh.

Văn Bình ngồi xuống, vớ chai huyết-ky mới khui:

— Tại sao anh biết tôi đến đây mà đợi?

Sulô nhún vai:

— Tôi theo anh từ khách sạn. Anh còn mãi ngắm nghía cô gái-khỏa thân bằng thạch cao nên tôi giữ bàn trước và nhờ người đẹp mời anh.

— Nàng quen anh ư?

— Phải. Quen từ lâu. Hầu hết giai nhân ở Đồng Pha Lan đều quen tôi. Quen mặt và quen tên. Có người còn quen sâu xa hơn nữa. Nàng có cái tên ngọt như đường phèn Việt nam, anh ạ. Nàng cũng dễ dãi và ngoan ngoãn vô kể. Vương tôn công tử Lào đã mất hàng trăm ngàn kip mà chưa chiếm đoạt được nàng. Tôi có cảm tưởng anh là kẻ chiến thắng.

— Hừ, anh tăng bực tôi quá. Tuy nhiên, chúng ta nên tạm gác ái tình sang bên để bàn công việc. Bức điện của ông Hoàng bắt tôi suy nghĩ rất nhiều. Anh đã tìm được thêm chi tiết mới lạ nào chưa?

— Rồi.

— Nàng Boun hiện ở đâu?

— Xin anh tha lỗi. Nàng Boun không còn nữa.

— Chết ?

— Vâng. Nàng Boun đã thiệt mạng.

— Có lẽ tôi phải vào nhà điên mất thôi. Thoạt đầu, anh báo cáo nàng thiệt mạng. Lần thứ hai, anh lại nói là nàng còn sống. Bây giờ, theo anh nàng Boun chưa chết. Chắc hẳn ngày mai anh sẽ nói nàng Boun chết. Đê rồi ngày một nàng sống lại.

— Sự lầm lẫn khôi hài này là ở tôi. Tuy nhiên, anh hiểu giúp cho rằng thu lượm tin tức trong tòa đại sứ Bắc Việt không phải dễ. Từ trước đến nay nhiều tờ chức tinh báo định thâm nhập mà đều thất bại. Lần này, tôi xin đảm bảo với anh.

— Máy chục phần trăm ?

Sulò thờ ra, mặt đỏ gay :

— Cam đoan trăm phần trăm. Tôi dám cam đoan vì mặt báo viên của tôi đã thấy xác nàng Boun.

— Ở đâu ?

— Gần một cái miếu hoang, trên đường từ thủ đô Vạn tượng tới đồn binh Chinaimo. Quân đội tuần tiễu đã tìm thấy tử thi và chôn về nhà xác thành phố.

— Nghĩa là Hoài Thanh bị nghi ngờ ?

— Không. Nhân viên của tôi được đọc phúc trình của Công an Vạn tượng. Họ nghi ngờ nàng Boun bị dân anh chị từ bên Thái sang thanh toán. Đạo này, án mạng thường xảy ra trên đường Chinaimo. Tuần nào cũng có ít nhất một vài vụ. Công

an càng có lý do nghi ngờ bọn du côn chuyên nghiệp vì nạn nhân đã bị hãm hiếp tàn nhẫn. Lệ thường, hung thủ đón đường dễ cướp tiền bạc, rồi hãm hiếp chán chê trước khi giết.

— Còn Hoài Thanh ? Hắn còn sống hay chết ?

— Đúng như tôi báo cáo lần trước. Hoài Thanh còn sống nhẵn. Hơn thế nữa, hắn lại khoẻ như voi.

— Trừ phi đại sứ Lê Văn Hiến rước được Hoa Đà, Biền Thước hoặc bà Tây vương mẫu cho tiền được.

— Thật đấy, anh ạ. Hoài Thanh vừa được uống ti ên được.

— Tôi không thích nói đùa nữa đâu.

— Không, tôi đâu dám nói đùa. Quả là Hoài Thanh vừa được uống tiên được. Đó là một người đàn bà. Đúng hơn một cô gái nhan sắc khá mặn mòi.

— Thiên Hồng ?

— Vâng, cô gái là Thiên Hồng. Nàng được đại úy Phạm Nghị về tận Hà nội mang sang.

— Thiên Hồng tới Vạn tượng làm gì ?

— Tôi đã khám phá ra mưu mô khôn ngoan của họ. Họ định nịnh dè nhị thôm vụ Hoài Thanh liên lạc với tinh báo Tây phương nên phải vờ tới sắc đẹp của Thiên Hồng.

— Đê bắt hắn cung khai ?

— Vâng.

— Nếu tôi không lầm, Hoài Thanh chẳng biết gì mà khai cả.

— Dĩ nhiên. Vì hắn không phải là nhân viên của ta. Tuy nhiên, anh đừng quên rằng sự

quán Bắc Việt đa nghi kinh khủng, còn đa nghi gấp 5 gấp 10 Tào Tháo trong truyện Tam Quốc nữa. Họ tin là Hoài Thanh làm nhĩ trùng song liềm chết không khai vì quá thương nàng Boun. Họ bèn dùng Thiên Hồng để moi móc gan ruột của Hoài Thanh.

— Dầu Thiên Hồng đẹp như tiên nữ giáng trần, dầu mẹ say nàng đến đâu Hoài Thanh cũng chỉ có thể ngậm miệng. Vì sự liên lạc với tình báo Tây phương nằm hoán toàn trong óc tưởng tượng của sứ quán Bắc Việt.

— Đó là lợi điểm ngàn năm một thuở mà chúng ta cần nắm lấy. Sự hiện diện của Thiên Hồng ở Vạn tượng chỉ làm Hoài Thanh tăng thêm ý định thoát ly. Nếu anh muốn, tôi có thể bố trí cho anh gặp họ.

— Họ ?

— Vâng. Hoài Thanh hay Thiên Hồng.

— Tôi sợ đối phương cho người bám sát từng giờ, từng phút. Hở hênh có thể gây ông đập lưng ông. Có lẽ anh cần nghiên cứu lại.

— Vâng, tôi xin lãnh ý. Tuy nhiên, tôi không tin là đối phương thẳng nòi ta trong vụ này. Sứ quán Bắc Việt thả lỏng cho Hoài Thanh và Thiên Hồng là để dò xét. Song sứ quán Bắc Việt không biết rằng chúng ta đã kết nạp được ít nhất một nhân viên trong số những người được lệnh theo dõi cặp tình nhân.

— Tôi sẽ bố trí cho anh giáp mặt họ. Và anh đưa đề nghị mời họ về Sài Gòn họp tác.

— Nếu họ từ chối ?

— Tôi không tin là Hoài Thanh từ chối.

— Tin hay không tin là một vấn đề thuần túy tình cảm. Làm nghề này, chúng ta chỉ nghĩ tới sự k ẻn. Sự kiện thực tế. Hoài Thanh có thể từ chối vì theo hồ sơ tôi được đọc, hẳn rất trung thành với chế độ Hà nội. Trong trường hợp hẳn từ chối, chúng ta sẽ giải quyết ra sao ?

— Giản dị lắm. Chúng ta sẽ quật ngược lại. Không thu dụng được Hoài Thanh, chúng ta sẽ mượn tay đối phương để loại trừ Hoài Thanh. Hoặc ít ra, chúng ta cũng gieo được niềm hoang mang trong nội bộ của đối phương.

Văn Bình băng khuàng nhìn rượu huyết-ky gợn sóng lăn tăn trên những cục nước đá vuông vắn bóng loáng.

Sulô giục d ả :

— Xin anh quyết định đi. Trì hoãn sợ bỏ lỡ cơ hội tốt đẹp. Có lẽ đây là cơ hội tốt đẹp nhất của chúng ta ở đất Lào.

Văn Bình nâng ly rượu lên môi :

— Bao giờ tôi có thể gặp Hoài Thanh ?

Sulô gõ nhịp trên bàn :

— Nội đêm nay, tôi sẽ liên lạc với nhân viên bí mật của tôi. Hy vọng giải quyết xong ngày mai, hoặc đêm mai là cùng. Đồng Pha lan là nơi gặp gỡ tình báo kín đáo và hữu hiệu nhất Đông nam á. Chúng tôi thường gặp gỡ nhau trong phòng riêng, bên cạnh những cô gái đẹp như nặn.

— Hừ, bên cạnh đàn bà mà anh cho là kín đáo và hữu hiệu nhất. Theo tôi, đàn bà là vô địch về b ếp x ếp.

— Hò, hò, tôi quên chưa trình với anh rằng những cô ả này có tai cũng như điếc. Toàn là gái từ Hồng Kông chở tới, không biết một ngoại ngữ nào, ngoài tiếng Trung hoa, và là tiếng Trung hoa miền Bắc liu la liu lo như chim.

— Chắc anh quen nhiều lắm.

— Chuyện. Tôi là thổ công Vạn tượng. Quán Thiên Thai này có 5 cô gái tuyệt đẹp. Không đắt đàn, chỉ cần 800 kíp. Vị chi 10 đô la. Để tôi yêu cầu dọn phòng cho anh.

Văn Bình xoa tay :

— Cám ơn. Tôi chưa thấy hứng.

Sulô lại cười hờ hờ :

— Khi nào thấy hứng anh cho tôi biết. Tôi sẽ làm anh hoàn toàn mãn nguyện. Thôi, chào anh. Tiền rượu đã trả rồi, mời anh uống thả cửa.

Sulô khệnh khạng xô bàn đứng dậy.

Văn Bình nhận thấy mặt hần hơi đỏ. Ngày thường, hần đã mang bệnh ba hoa. Uống rượu vào, hần càng ba hoa hơn nữa. Trên vai hần không còn cái máy ảnh bắt hủ đeo tòng teng nên Văn Bình có cảm tưởng là hần trần như nhộng.

Thở dài nhẹ nhẹ, chàng nhìn sang bàn bên.

Hai cô gái giang hồ đang lúi húi đánh phé. Từ nãy đến giờ Văn Bình mãi truyện trò với Sulô, mãi quan tâm đến cô gái ở quầy rượu và pho tượng thạch cao trắng toát truyền điện nên đã vô tình bỏ rơi « tiểu Thiên thai » bằng xương bằng thịt này.

Họ là thiếu phụ rất trẻ, chỉ độ 15, 16 là cùng. Tuy vậy, họ đã hiểu đời hơn những người đàn bà 30 của xã hội trưởng giả. Vạn tượng là

thành phố đoạt kỷ lục trên thế giới về những ả giang hồ mặt bầm ra sữa.

Dường như mắt Văn Bình có điện nên hai cô ả cùng quay lại một lượt.

Đồng thời Văn Bình nhận ra cả hai đều mặc áo tắm hai mảnh, đúng hơn, một loại bikini đặc biệt, còn nhỏ hơn loại bikini nhỏ nhất trên bãi biển Tây phương nữa. Đặc điểm thứ hai : loại bikini này được may bằng ni-lông lưới màu hồng, màu da thịt, mắt lưới lớn gần bằng đồng xu.

Nói cách khác, hai cô ả mặc đồ tắm nhưng thật ra chẳng mặc gì hết.

Văn Bình đứng dậy, châm thuốc Salem. Đột nhiên, chàng lợm mửa. Chàng lợm mửa không phải vì hai cô gái quá xấu. Trên thực tế, họ đều đẹp quá mức trung bình. Mặt họ đẹp mồm mĩm như búp bê Nhật bản, mắt một mí, má núng đồng tiền, tóc xõa ngang vai, bắp tay tròn trịa, ngực tròn trịa ngon lành, chân dài, thon, không một vết nám và thẹo.

Thân hình đàn bà trẻ con của họ còn đẹp hơn khuôn mặt một bực : quan sát kỹ lưỡng, không ai khám phá ra chút mỡ thừa, đường cong vệ nữ lại được xuất hiện ở những bộ phận cần thiết. Tuy là gái giang hồ, họ vẫn chưa mất hết vẻ thơ ngây khờ khạo.

Văn Bình lợm mửa vì một nguyên nhân khác.

Văn xi phé mà hai cô gái chơi đang đánh cũng giống ván xi phé đầy lừa lọc của ông Hoàng và chàng ở thủ đô Vạn tượng. Địch đình ninh đã nhìn thấy «lây» của chàng, song chàng lại tin là đã nhìn thấy «lây» của địch.

Văn Bình không phải là tay mơ trong làng xi phé quốc tế. Những cao thủ xi phé ở các thủ phủ ăn chơi Tây phương đều sợ chàng như sợ cọp gầm. Vì chàng ngồi xuống bàn là vợ hết tiền.

Chơi bạc bịp, chàng ăn là lẽ thường vì chàng am tường mọi mảnh khoé tinh vi nhất. Dầu chơi đàng hoàng, chàng vẫn ăn. Dường như chàng có duyên thâm với nữ thần đồ bạc, đặc biệt là phé. Có lẽ vì chàng đánh bài rất bình tĩnh, thắng hay bại vẻ mặt vẫn lạnh như tiền. Nhưng có lẽ vì chàng gặp toàn vận hên rút bài là trúng.

Cuộc vật lộn trong bóng tối giữa sở Mật vụ Sài Gòn và nhân viên tình báo địch không khác nào thuật chơi bài 52 lá. Trong quá khứ, Văn Bình ăn rền. Hiện nay, chàng chưa biết ra sao.

Chàng nhún vai, ném 3 tờ bạc năm trăm xuống bàn. Cả hai cô gái phục sức lỏa lồ đều nhăn răng cười. Kề ra, nụ cười của họ không đến nổi nhạt nhẽo. Song chàng cảm thấy thèm ngù hơn bao giờ hết.

Chàng giả vờ không nghe tiếng gọi thân mật sau lưng :

— Anh ơi, ở lại với em đi.

Rá đến cửa, sắp thoát khỏi bầu không khí đầy khói thuốc lá và mùi nước hoa ngọt ngào, Văn Bình bất thần đứng lại. Lần này, chàng không bỏ trốn được nữa.

Vì người gọi chàng là Simon.

Simon, cô gái đa tình bạc nhất thế giới, đã đeo dính lấy chàng như hình với bóng trong thời gian hưởng lạc thần tiên ở Vọng các. Simon đã cất

công qua Vạn tượng. Nàng gửi điện báo tin trước song chàng không lên phi trường tiếp đón. Chàng cố tình quên, vì bồn phận nghề nghiệp. Chàng không ngờ Simon lại tìm ra chàng.

Nàng ghênh cổ gọi lớn :

— Hoàng Lương ?

Nếu biết thuật tàng hình của Tôn ngộ Không, chàng đã biến ngay ra con muỗi, bay vù vào bóng đêm mù mịt. Nhưng chàng lại là con người bằng xương bằng thịt nặng 70 kí, thân hình đồ sộ như đại lực sĩ thể vận hội. Vả lại Simon đã nhận ra chàng. Chàng đành quay mặt lại, giọng vồn vã :

— Simon.

Phải, nàng là Simon, khởi từ thạch yêu đương của Vọng các về đêm, nữ thần của sân nhảy khách sạn Erawan.

Ban ngày, Simon đẹp như đóa hoa hồng hé nụ dưới sương sớm. Ban đêm, nhan sắc của nàng lại đượm vẻ bí mật khác thường. Làn da, miệng cười, hàm răng đều đặn, luồng mắt đam mê, suối tóc tha thướt, mọi nét, mọi bộ phận tro g thân thể nàng đều thích hợp với ánh đèn màu của xóm dạ lạc.

Lần đầu gặp nàng tại Erawan, Văn Bình sửng sốt như lạc vào Thiên thai. Ánh đèn lung linh nhiều màu của xóm Đồng Pha lau làm nàng đẹp dội lên.

Nàng mặc cái áo dài Tây phương bằng hàng ni-lông kim tuyến óng ánh, may thật sát. Sát như thể nàng không có gì trên người. Hơn ai hết, Văn Bình biết rõ những đường cong phun lửa của Simon đều thật một trăm phần trăm. Hàng ngày, nàng không cần vào mỹ viện để thoa cho tiêu mỡ.

hút mụn tàn nhang, hoặc tiêm chất paraffine, cho này nở cân đối. Vì toàn thể đều đặn của Simon gồm toàn bắp thịt nhỏ và rắn, da dẻ trơn bóng, không trũng cá và mụn, bộ ngực xuất thần không phải nhờ tới kỹ thuật tô điểm của loài người.

Ba phút trước, Văn Bình sợ chạm trán Simon. Giờ đây, chàng cảm thấy nàng đã mang lại sinh lực rồi rào cho chàng. Chàng mới xa nàng vài ba ngày mà tưởng như vài ba năm dằng dẳng.

Trong khoảnh khắc, chàng quên hẳn tòa đại sứ Bắc Việt và những lời dặn dò ruột thịt của ông Hoàng.

Chàng tiến nhanh về phía Simon, suýt ngã vì đụng chân bàn. Simon ngã vào vòng tay chàng, giọng nũng nịu :

— Khờ quá, em tìm anh mãi...

Chàng vuốt tóc nàng :

— Anh cũng vậy. Anh tìm em đứt cả hơi.

Nàng ngửa mặt, hai mắt lim dim. Văn Bình cúi xuống hôn. Simon run lẩy bẩy đánh rơi cái xác tay nặng chũu.

Văn Bình nhặt lên, rồi quàng tay ngang lưng Simon, giọng đầy băn khoăn :

— Em sang khi nào ?

Simon đáp, trách móc :

— Hồi trưa.

Rồi đổi giọng ngạc nhiên :

— Anh không nhận được điện tín của em hay sao ?

Văn Bình không dám lắc đầu. Vì Simon sẽ bắt đèn sở Bưu điện và lữ quán Constellation. Trên thực tế, chàng đã nhận được bức điện, và đọc đi đọc lại nhiều lần.

Chàng đành cười xòa :

— Có. Nhưng anh...

Simon cướp lời :

— Thôi, em biết rồi, anh đừng kể nữa. Anh nhận được điện tín của em, anh sửa soạn dâng hoàng lên sân bay đón em, nhưng vào phút chót anh mắc bận phỏng vấn một yếu nhân trong chính phủ. Anh kẹt luôn đến tối, chưa có thời giờ đến khách sạn tìm em. Định ninh em xuống Đồng Pha lan nên anh bỏ bê công việc, dành trọn đêm nay cho em...

— Em...

— Anh của em tốt lắm... Sự chung thủy này có thể làm em chảy nước mắt được. Nào, anh hôn em nữa đi.

Văn Bình không chờ nàng giục lần thứ hai. Chàng cố vận dụng tài nghệ tuyệt luân để giúp nàng quên nửa ngày đơn độc ở Vạn tượng. Từ xưa đến nay chưa người đàn bà khó tính nào cưỡng được tài nghệ hôn môi độc nhất vô nhị của điệp viên đa tình Z.28.

Song Văn Bình đã tính sai. Chàng không ngờ Simon chia môi ra để tặng chàng một bài học về chung thủy.

Chàng vừa cúi xuống thì «bốp», bàn tay xinh của người đẹp đất Thái vèo vào má chàng. Dầu giỏi võ, chàng vẫn né không kịp. Nàng cố tình

trừng phạt một cách tàn ác nên chỉ vung tay rất nhẹ. Nếu nàng quyết tâm, Văn Bình có thể phải húp cháo một tuần.

Tuy không đau, Văn Bình vẫn bàng hoàng. Cái tát thần tốc của Simon vừa hé cho chàng thấy sự thật. Nghĩa là nàng rất giỏi võ. Nàng phải tập luyện lâu năm mới đạt tới sức nhanh phi thường này.

Đột nhiên Văn Bình nhìn thẳng vào mắt Simon. Đôi mắt to và đen của nàng vẫn trong veo. Nàng vẫn giữ lại trên miệng, trong mắt chất liệu bở dầy thi vị của giai nhân muôn thuở.

Simon ôm chầm lấy chàng. Rồi nàng phá lên cười. Văn Bình cũng cười theo.

Tiếng cười kỳ lạ của đôi trai gái chìm trong tiếng nhạc hiện sinh vừa trỗi dậy ồn ào và giục dã trong xóm thanh lâu Đồng Pha Lan...

VI

Bóng tối Đồng Pha lan

—o—o—o—

Đồng Pha lan, 24 giờ đồng hồ sau.

Nếu các khu yên hoa trên thế giới mở cuộc tranh tài về bóng tối, thì Đồng Pha lan phải đoạt vương miện.

Thật vậy, Đồng Pha lan là thiên đường dạ lạc chứa nhiều bóng tối nhất. Hải cảng Hăm bua ở Đức quốc khét tiếng năm châu về con đường độc đáo, gồm toàn cửa hàng bán vui, với người đẹp bằng xương bằng thịt chia nhau ngồi trưng bày trong cửa kính, song lại quá sáng, ở đâu cũng có ánh đèn, ánh đèn rực rỡ làm mọi người chói mắt và sượng sùng.

Khu Mông mác của Ba lê, cũng như khu Sôhơ ở Luân đôn có ít ánh sáng hơn, nhưng vẫn còn những ngọn đèn hiệu kỳ và trắng trợn. Muốn tìm bóng tối đồng lõa, khách du quốc tế bắt buộc phải tới Đồng Pha lan.